

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ >>> PROSINEC >>> 102. sezóna 2011/12

ZDENA BITTLOVÁ NEJEN O TRÓJANKÁCH

GRAND FESTIVAL SMÍCHU BRZY V PRODEJI

HERECKÝ PÁR HELENA MALEHOVÁ A JAN HYHLÍK

POZOR!!! PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ „MIMO PŘEDPLATNÉ“ NEJSOU OBSAZOVÁNA ABONENTY, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI. NA PŘEDSTAVENÍ PRO ABONENTNÍ SKUPINY JSOU ROVNĚŽ VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI.
PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ SYMBOLEM ➡ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY.

PROSINEC

MĚSTSKÉ DIVADLO

ČTVRTEK	1.	10:00	POMSTA À LA NETOPÝR	KONEC 12:45	36. REPRÍZA	šk
		19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 21:45	97. REPRÍZA	ZADÁNO
PÁTEK	2.	19:00	MY FAIR LADY	KONEC 22:00	64. REPRÍZA	ZADÁNO
SOBOTA	3.	18:00	MUŽ Z KRAJE LA MANCHA	KONEC 20:00	28. REPRÍZA	U
NEDĚLE	4.	15:00	DĚDEČKŮV BETLÉM		MIMO PŘEDPLATNÉ	
			V pohádce Divadla rozmanitostí Most ožije pradávny příběh o putování za narozeným Ježíškem doprovázený vánočními koledami. Režie A. Klepáč. Uvádí agentura Kometa.			
PONDĚLÍ	5.	8:30	DĚDEČKŮV BETLÉM			šk
		10:30	DĚDEČKŮV BETLÉM			šk
ÚTERÝ	6.	19:00	MUŽ Z KRAJE LA MANCHA	KONEC 21:00	29. REPRÍZA	F
STŘEDA	7.	19:00	MEFISTO	KONEC 22:00	14. REPRÍZA	R
ČTVRTEK	8.	19:00	ZVONÍK MATKY BOŽÍ	KONEC 21:30	8. REPRÍZA	K
PÁTEK	9.	10:00	TRÓJANKY	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA VG		
		19:00	ČERNÁ KOMEDIE	➡ KONEC 20:40	55. REPRÍZA	ZADÁNO
SOBOTA	10.	19:00	Eurípidés / TRÓJANKY			PREMIÉRA P1
NEDĚLE	11.	19:00	TRÓJANKY			PREMIÉRA P2
PONDĚLÍ	12.	19:00	THE BACKWARDS – BEATLES REVIVAL			
			Koncert k 15. výročí založení kapely, která patří k nejlepším Beatles revivalům na světě – v letech 1998 a 2003 vyhrála prestižní Beatlefest v New Yorku! Uvádí agentura Kometa.			
ÚTERÝ	13.	19:00	B. Hrabal – I. Krobot / OSTŘE SLEDOVANÉ VLAKY	KONEC 21:10		A
			Dramatizace novely, kterou proslavil oscarový film J. Menzela. Tragikomedie tělesného a lidského dospívání M. Hrmy na malém středočeském nádraží v době války. V hlavní roli M. Ruml. Režie I. Krobot. Hostem Městské divadlo Mladá Boleslav .			
STŘEDA	14.	19:00	ČACHTICKÁ PANÍ	KONEC 21:45	34. REPRÍZA	ZADÁNO
ČTVRTEK	15.	10:00	TRÓJANKY		3. REPRÍZA	šk

ČTVRTEK	15.	17:30	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 20:15	98. REPŘÍZA	ZADÁNO
PÁTEK	16.	18:00	MY FAIR LADY	KONEC 21:00	65. REPŘÍZA	MIMO PŘEDPLATNÉ
SOBOTA	17.	19:00	MY FAIR LADY	KONEC 22:00	66. REPŘÍZA	MIMO PŘEDPLATNÉ
NEDĚLE	18.	17:00	VÁNOČNÍ KONCERT ZUŠ HAVLÍČKOVA			MIMO PŘEDPLATNÉ
			Vystoupení žáků tanečního oboru ZUŠ Havlíčkova.			
PONDĚLÍ	19.	17:00	VÁNOČNÍ KONCERT ORCHESTRU VÁCLAVA HYBŠE			MIMO PŘEDPLATNÉ
			Tradiční vánoční koncert jednoho z nejznámějších hudebních těles u nás. Hosty večera budou Y. Přenosilová, I. Kousalová, V. Savincová, R. Tomeš a O. Weiss.			
		20:00	VÁNOČNÍ KONCERT ORCHESTRU VÁCLAVA HYBŠE			MIMO PŘEDPLATNÉ
ÚTERÝ	20.	18:00	TAJEMNÝ HRAD V KARPATECH	KONEC 20:10	20. REPŘÍZA	Z
STŘEDA	21.	10:00	VIŠŇOVÝ SAD	KONEC 12:20	24. REPŘÍZA	šk
		18:00	TRÓJANKY		4. REPŘÍZA	N
ČTVRTEK	22.	9:30	MUŽ Z KRAJE LA MANCHA	KONEC 11:30	30. REPŘÍZA	šk
		19:00	LIŠKA V KURNÍKU	KONEC 21:20	21. REPŘÍZA	C
SOBOTA	24.	24:00	ŠTĚDROVEČERNÍ ZPÍVÁNÍ V DIVADLE			MIMO PŘEDPLATNÉ
			Tradiční půlnoční setkání v divadle se sbírkou na schody ke zvonům ve zvonici vedle kostela sv. Bartoloměje. Přijďte si s námi zazpívat koledy a prodloužit si sváteční štědrovečerní atmosféru. A nezapomeňte doma hudební nástroje, jeviště může být opět i vaše!			
STŘEDA	28.	19:00	LIŠKA V KURNÍKU	KONEC 21:20	22. REPŘÍZA	B
ČTVRTEK	29.	19:00	MUŽ Z KRAJE LA MANCHA	KONEC 21:00	31. REPŘÍZA	MIMO PŘEDPL.
PÁTEK	30.	19:00	ZVONÍK MATKY BOŽÍ	KONEC 21:30	9. REPŘÍZA	MIMO PŘEDPLATNÉ
SOBOTA	31.	18:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	 str. 17	KONEC 20:45	99. REPŘÍZA MIMO PŘEDPL.

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

NEDĚLE	4.	18:00	BENNY ROCK'N'ROLL STAR	KONEC 20:10	30. REPŘÍZA	T ₂
STŘEDA	7.	19:00	VOLÁNÍ SIRÉN	 str. 12		MIMO PŘEDPLATNÉ
			Hostem zábavně-diskusního večera tentokrát bude herečka a výtvarnice B. Bohdanová.			
ČTVRTEK	8.	19:00	VLADIMÍR MIŠÍK & ČDG			MIMO PŘEDPLATNÉ
			Koncert legendárního českého muzikanta a zakladatele rockové kapely ETC.			
ÚTERÝ	13.	10:00	UTÍKEJ, VÁŇO, UTÍKEJ!	KONEC 11:10	8. REPŘÍZA	šk
STŘEDA	14.	9:00	TISÍCE LET HUDBY	KONEC 10:00	25. REPŘÍZA	šk
		10:30	TISÍCE LET HUDBY	KONEC 11:30	26. REPŘÍZA	šk

STŘEDA	14.	19:00	BLÁZNOVY ZÁPISKY	→ KONEC 20:30	40. REPRIŽA	MIMO PŘEDPL.
ČTVRTEK	15.	19:00	STAND'ARTNÍ KABARET			MIMO PŘEDPLATNÉ
			Zcela otevřený divadelně-hudební improvizací večer generačního Divadla VOSTO5 . Hrají O. Cihlár, J. Havelka, T. Jeřábek a P. Prokop.			
PÁTEK	16.	8:30	TISÍCE LET HUDBY	KONEC 9:30	27. REPRIŽA	šk
		10:30	TISÍCE LET HUDBY	KONEC 11:30	28. REPRIŽA	šk
NEDELE	18.	15:00	V. Kracík / O PRAČLOVÍČKOVI			MIMO PŘEDPLATNÉ
			Pořádně veselý výlet do světa dinosaurů a dinosauric. Pohádka olomouckého Divadla Tramtarie letos získala Cenu diváků na prestižním festivalu Dítě v Dlouhé. Režie V. Kracík.			
PONDĚLÍ	19.	8:30	O PRAČLOVÍČKOVI			šk
		10:00	O PRAČLOVÍČKOVI			šk
ÚTERÝ	27.	19:00	BENEFICE	→ KONEC 20:50	19. REPRIŽA	C3
PÁTEK	30.	19:00	UTÍKEJ, VÁŇO, UTÍKEJ!	KONEC 20:10	9. REPRIŽA	P1b

VČD NA ZÁJEZDECH

ÚTERÝ	13.	19:00	AMADEUS	MLADÁ BOLESLAV
PONDĚLÍ	19.	19:30	ČERNÁ KOMEDIE	ÚSTÍ NAD ORLICÍ

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

PREMIÉRA:

Eurípídés / TRÓJANKY

🔗 str. 7–11

Antická tragédie o osudu trójských žen! Jak mají dál žít?

Trójská válka, krvavá bitva hrdinů, právě skončila! Muži si to vyřídili mezi sebou. Řekové zvítězili! Trójané byli pobiti. Jejich ženy přišly o své muže, děti o své otce. Co s nimi teď bude? Jak mají nyní žít bez svých ochránců? Vdovy z královského rodu jako Hekabé nebo Andromaché, mladá Kasandra i vdovy po obyčejných vojácích zůstaly naživu, aby byly vláčeny do otroctví jako ty nejbídnější. Jejich osud je v rukou uchvatitelských Řeků, nikoli v rukou jich samotných. Jak mají najít sílu k dalšímu bytí v této extrémní životní situaci? A co vůbec měly společného s touto válkou, že musejí nést její následky? Trójanky se i na úplném dně dokáží vzepřít a s útrpností nést břímě svého tragického osudu dál! Znovuobjevte a prožijte jejich velké drama spolu s námi v inscenaci plné emocí, exprese, básnického jazyka a jevištní obraznosti!

Hrají Zdena Bittlová, Jindra Janoušková, Romana Chvalová, Petra Tenorová a další. Režie Pavel Ondruch j. h.

DÁLE HRAJEME:

K. Mann – A. Mnouchkine / MEFISTO

Faustovský příběh o herci, který se ve své touze po velkých rolích postupně zaprodá i nacistické moci. Hrají L. Špíner – držitel Ceny Thálie 2010 pro činoherce do 33 let, M. Mejzlík, J. Musil, D. Novotná, M. Sikorová, P. Tenorová a další. Režie P. Kracík j. h.

A. P. Čechov / VIŠŇOVÝ SAD

Velká tragikomedie, směšní i smutní lidé, sentimentální lpění na minulosti, láska ve všech podobách, velké plány a touhy a nejasná budoucnost – to je Višňový sad. Hrají J. Janoušková, K. Jelínková, P. Tenorová, J. Kalužný a další. Režie P. Novotný.

E. Kishon / LIŠKA V KURNÍKU

ANEB PAN MINISTR V KMÍNOVICÍCH

Satirická komedie o tom, jak to dopadne, když se někam zavede dřív politika než elektřina. Příběh se odehrává v zapadlé vesnici Kmínovice, kam přijíždí stárnoucí politik A. Dulníker, který se rozhodne, že ve vesničce uspořádá volby... Hrají Z. Rumpík, P. Dohnal, M. Mejzlík, R. Chvalová, L. Vlášková a další. Režie M. Tichý j. h.

M. Čechová / TISÍCE LET HUDBY

ANEB OD PRAVĚKU K RENESANCI

Projděte se s námi pestřím a lákavým světem hudby! Vašimi hravými průvodci spolu s muzikanty budou P. Tenorová a M. Mejzlík. Režie M. Čechová j. h.

F. Loewe – A. J. Lerner / MY FAIR LADY

Jeden z nejlepších muzikálů 20. století! Příběh chudé květinářky Elizy Doolittleové, jejíž životní osudy se staly objektem zájmu profesora Higinse a plukovníka Pickeringa, je plný známých melodií a britského humoru. Režie P. Novotný. V hlavních rolích P. Janečková, J. Kalužný a P. Dohnal. Inscenace vznikla ve spolupráci s Komorní filharmonií Pardubice.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální komedie z prostředí kadeřnického salonu. Zažili jste někdy v divadle, že by diváci ovlivňovali děj hry, mluvili s postavami a vypátrali vraha? Ne? Tak tohle všechno nyní můžete zažít! Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špiner a J. Vrána. Režie P. Novotný. Na VIII. ročníku GRAND Festivalu smíchu získaly „Nůžky“ titul Komedie roku 2007 a L. Špiner byl oceněn za nejlepší mužský herecký výkon festivalu!

P. Abraham / ČACHTICKÁ PANÍ

Akční thriller, ale i horor, milostný příběh nebo soudní drama – tím vším je inscenace podle krvavé legendy o jedné z nejstrašlivějších hradních paní Alžbětě Báthoryové. V titulní roli K. Jelínková. Režie P. Novotný.

J. Verne / TAJEMNÝ HRAD V KARPATECH

Podivíní z Drákulova kraje s typicky českým humorem, v parodickém duchu a s operní árií na rtech v představení pro celou rodinu. V hlavních rolích M. Tichý, J. Kalužný, M. Sikorová, J. Vrána a L. Odrázil j. h. Režie J. Seydler.

J. Strauss ml. – K. Haffner – R. Genée POMSTA À LA NETOPÝR

Činoherní adaptace slavné operety. Těšte se na vídeňský šarm, humor, působivou výpravu a v neposlední řadě na nesmrtelné melodie jedné z neúspěšnějších operet všech dob. V hlavních rolích D. Novotná, M. Sikorová, J. Kalužný a L. Špiner. Režie P. Novotný.

N. V. Gogol / BLÁZNOVY ZÁPISKY

Tragikomický humor, divadlo plné scénické obraznosti, jevištní poezie a karikatura naší vlastní směšnosti. Inscenace využívá všechny přednosti variabilního studiového prostoru Malé scény ve dvoře. V hlavní roli M. Mejzlík. Divadelní scénář a režie M. Pecko j. h.

P. Shaffer / ČERNÁ KOMEDIE

Situční komedie na druhou. Děj hry se odehrává potmě. Vy samozřejmě uvidíte, co se na jevišti děje, ale postavy příběhu nikoli... Hrají L. Špiner, M. Sikorová, P. Novotný, L. Vlášková, J. Vrána a další. Režie Z. Dušek j. h.

J. Šlupka Svěrák – J. Seydler

BENNY ROCK'N'ROLL STAR

Rock'n'rollový minimuzikál na Malé scéně ve dvoře. Rekonstrukci osudů rock'n'rollového krále Bennyho vás provedou známí „akademici“ K. Jelínková, J. Kalužný a J. Š. Svěrák j. h., kteří si k sobě tentokrát přizvali ještě J. Vránu a kapelu Můžete si za to sami! Režie J. Seydler.

P. Abraham / ZVONÍK MATKY BOŽÍ

Silný středověký příběh podle románu V. Huga o lásce, které se člověk brání, ale ona ho stejně dostihne a rozmetá jeho duši na kusy. Láska svede dohromady čtyři muže a krásnou mladou Esmeraldou. Jeden z nich ji však zradí... Hrají M. Mejzlík, P. Tenorová, M. Tichý, J. Vrána, P. Novotný, J. Pejchal, K. Jelínková a další. Režie P. Novotný.

D. Wasserman – J. Darion – M. Leigh

MUŽ Z KRAJE LA MANCHA

Slavný americký muzikál, v němž se mísí realita a fikce. Chytlavé melodie, statečný rytíř Don Quijote, vtipný sluha Sancho a krásná Aldonza vás dojmou i pobaví a připraví nezapomenutelný zážitek! V hlavních rolích L. Špiner, J. Kalužný a K. Jelínková. Režie P. Novotný.

UTÍKEJ, VÁNO, UTÍKEJ!

ANEB VELKÁ DIVADELNÍ STEEPLCHASE

Komedie se skokem smrti, ve které nahlédnete do světa koní a žokejů Velké pardubické a v níž se odráží české dějiny a rozličné lidské osudy. Přijďte se bavit a fandit na naše divadelní závodiště na Malé scéně ve dvoře! Hrají M. Sikorová, L. Vlášková, J. Musil, Z. Rumpík, L. Špiner a R. Žák. Režie T. Karpianus j. h.

I. Lausundová / BENEFICE

ANEB ZACHRAŇTE SVÉHO AFRICAŇA

Současná německá komedie ze zákulisí dobročinné show! Jen u nás zažijete, jak pardubičtí herci připravují benefiční večer na pomoc Africe! Shodnou se? Hrají Z. Bittlová, K. Jelínková, M. Mejzlík, J. Pejchal a Z. Rumpík. Režie M. Glaser j. h. Uvádíme na Malé scéně ve dvoře.

VIŠŇOVÝ SAD, FOTO A. MALÝ

ČERNÁ KOMEDIE, FOTO M. KLÍMA

PŘIPRAVUJEME NA LEDEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

SOBOTA **7.** 19:00

R. Rose / DVANÁCT ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ

PREMIÉRA P1

Soudní drama za zavřenými dveřmi. Tucet porotců, kteří rozhodují o vině či nevině a kteří na sebe v zápalu boje prozradí víc, než chtějí. Hra o nejisté pravdě, o předsudcích většiny, sobeckosti, ale také o síle lidskosti a o tom, co zmůže jednotlivec stojící sám mezi všemi. V inscenaci vystoupí jako host P. Kostka, dále hrají J. Hyhlík, P. Novotný, L. Špiner, F. Švihlík j. h., J. Vrána a další. Režie P. Kracik j. h.

NEDĚLE **8.** 19:00

DVANÁCT ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ

PREMIÉRA P2

SOBOTA **14.** 18:00

VIŠŇOVÝ SAD

DERNIÉRA

NEDĚLE **15.** 19:00

P. Abraham / MOJE HRA

Andělská komedie o životě. Slavný spisovatel promlouvá už z „druhého břehu“ se svou poslední ženou... Hra s humorem odkrývá zákoutí vztahu muže a ženy a otevírá řadu třínáctých komnat. Hrají J. Bartoška, Z. Bydžovská, N. Divišková, J. Janěková ml., V. Peterková a další. Režie J. Kačer. Hostem **Divadlo Kalich**. Uvádí agentura Kometa.

NEDĚLE **22.** 19:00

S NEBÝVALOU OCHOTOU...

Recitál legendární pěvecké hvězdy **M. Kubišové** za doprovodu hudební skupiny P. Maláška. Hostem večera bude M. Hein. Hostem **Divadlo Ungelt**. Uvádí agentura Kometa.

PONDĚLÍ **23.** 19:00

ČERNÁ KOMEDIE

DERNIÉRA

SOBOTA **28.** 19:00

VELKÁ PARDUBICKÁ PLESOVÁ KRATOCHVÍLE

Ples Statutárního města Pardubice, Východočeského divadla Pardubice a Komorní filharmonie Pardubice.

ZMĚNA PROGRAMU VYHAZENÁ

EURÍPIDOVY TRÓJANKY

aneb Antické drama jako nedílná součást divadelního repertoáru

Ve Východočeském divadle se budete moci opět po delším čase setkat s antickou tragédií. Uvádění antických her není tolik časté, což souvisí například s jejich náročností uměleckou i provozní, ale zároveň je pro každé divadlo a každého diváka nesmírně důležité, neboť antika patří a vždy bude patřit k vrcholům umělecké tvorby, k tomu základnímu, z čeho všichni tvůrci čerpají a bez čehož se evropská kultura neobejde, bez čeho by nebyla. Každá premiéra antického dramatu je tedy svým způsobem záležitostí exkluzivní a hodnou pozornosti. Prostřednictvím antického dramatu se totiž můžeme dostat až k samotným kořenům lidského bytí, k mýtům, a tedy k pravdě, zjistit mnoho třeba dosud neznámého o nás samotných a také se pokusit očistit od všeho negativního, co nás právě v našich životech postihuje. Pro inscenátory je pak vždy radost, byť i velmi náročná práce, se s takovými texty potkat.

Proto pro vás připravujeme a od 10. prosince 2011 budeme uvádět Euripidovu tragédii **TRÓJANKY**, která je co do své struktury mimořádná i v kontextu antického dramatu. Hlavními hrdinkami jsou zde všechny trójské ženy, tedy sbor po válce zajatých Trójjanek v čele s královnou Hekabé (Zdena Bittlová), její snachou Andromaché (Jindra Janoušková), dcerou Kassandrou (Petra Tenorová) a náčelnicemi sboru (Dagmar Novotná, Ludmila Mecerodová a Lída Vlášková). Proti nim stojí nenáviděná krásná Helena (Romana Chvalová) a Řekové zastoupení heroldem Talthybiem (Václav Dušek) a králem Menelaem (Martin Mejzlík).

Sbor jsme sestavili tak, aby nám umožnil nejen důkladnou práci s mluvním projevem a melodramem, ale také pěvecká a taneční sóla. Účinkuje v něm Helena Malehová, kterou jste u nás mohli vidět v inscenaci Její pastorkyně

a která dříve byla dlouholetou členkou kolínského divadla, Stanislava Lavrovič, Monika Němcová, Zuzana Šebková či Hana Kubinová, které s pardubickým divadlem spolupracují pravidelně, dále studentky Vyšší odborné školy herecké Eliška Dohnalová, Lucie Šmejkalová a Jiřina Vlková, mladé adepty herectví Pavlína Macounová a Markéta Špicová a studentka operního zpěvu Helena Kalambová.

Tato tragédie oslovuje nejen tragickým osudem postav, ale též výrazně básnickým slovem a svou múzičností, která nás vedla například k původní scénické hudbě Pavla Trojana Jr. a k využití živého komorního orchestru složeného ze studentů pardubické konzervatoře.

Z výše jmenovaného je rovněž patrné, že Východočeské divadlo vykročilo výrazně vstříc spolupráci s mladými umělci s cílem vytvořit inscenaci klasické hry viděné mladým a živým pohledem. **ZdJ**

KOSTÝMNÍ NÁVRHY SCÉNOGRAFY ZUZANY MAZÁČOVÉ.

Blíže se s Trójankami můžete seznámit v následujících rozhovorech se **ZENOU BITTLOVOU**, představitelkou Hekaby, a **PAVLEM ONDRUČEM**, režisérem inscenace. →

ZDENA BITTLOVÁ: „Před rolí HEKABÉ mám nesmírnou pokoru a respekt!“

JAKO ELEKTRA V ORESTEI, 1985, FOTO J. PTÁČEK

Paní Bittlová, na jevišti Východočeského divadla jste za více než 40 sezón ztvárnila bezpočet rolí, mezi nimi mnoho rolí hlavních a významných, ve stěžejních dramatech i komediích. Jaké divadlo vás z pozice herečky nejvíce baví?

Na to je jediná odpověď: Dobré! Velký krásný příběh, lidi z masa a kostí, zkrátka když je co hrát! Víím, že to není moc originální, ale je to tak.

Znamená to, že tedy nepreferujete žánry nebo typy rolí?

Ani ne, i když v komediích o velký příběh ani tak nejde, ale zase je to takové „odlehčení“. Mám samozřejmě na mysli dobré komedie! Ale vážný repertoár je mi přece jen bližší.

Právě připravujeme inscenaci antické Eurípidovy

tragédie Trójanek. Jaký máte vztah právě k antice?

Setkala jsem se s ní čtyřikrát a vždycky jsem to brala jako výzvu. To jsou právě ty velké příběhy, které mě fascinují.

Čtyřikrát je poměrně hodně.

To už vypadá, jako by vám bylo antické drama souzeno...

Nevím, jestli souzeno, prostě jsem měla to štěstí, že jsem si mohla vyzkoušet něco, co na našich jevištích není tak obvyklé.

Abychom tyto role přiblížili i čtenářům, kteří vás v těchto inscenacích neviděli, můžete je stručně připomenout?

Nejprve to byla Elektra v Oresteii, kterou v roce 1985 režíroval Jaroslav Vostrý, poté Jokasta v Sofoklově Oidipovi režiséra Františka Laurina (1992), Medea v melodramu Jiřího Antonína Bendy v režii Michaela Taranta (2002) a teď Hekabé v Trójankách.

Hekabé je nesmírně náročná role, například už tím, že tato postava je na scéně od začátku hry až do konce. Patří k vrcholům dramatické tvorby pro velmi zkušenou herečku. Čím je výjimečná pro vás?

Právě tímhle vším a pak také množstvím barev, poloh, zvratů a v neposlední řadě množstvím těžkého, ale krásného textu.

Učí se vám ta kvanta veršů dobře?

Když jsem dostala text, vydělala jsem se, ale nakonec to šlo docela dobře.

Vydělala jste se, ale už na zahajovací zkoušku jste přišla připravená, s textem dobře seznámená. Je to pro vás standardní praxe, nebo za to může ta fascinace, o které jste mluvila?

Asi to druhé, protože tento text je skutečně tak výjimečný, že nešlo přijít absolutně nepřipravená! Je přede mnou velmi náročný úkol. I když mi to možná nebudete věřit, já mám před touto rolí nesmírnou pokoru a respekt!

Výjimečný je podle vás text Trójanek formou, nebo spíše obsahem?

Obojím!

Osud Trójanek je tragický, po válce mají být odvedeny do otroctví, Hekabé stíhá jedna hrozná zpráva za druhou. Jak se s těmito událostmi může žena vyrovnat? A jak vnímáte postoj samotné Hekabé v této těžké životní situaci?

Musí být silná osobnost, přes všechno zoufalství a nářky tam velice silně cítím vzdor a odhodlání nevzdat se. Je to královna!

Tedy je jakožto královna vyvýšena nad ostatní i množstvím své síly?

Tak teď jste mě zaskočil. Jakou sílu máte na mysli? Vnitřní síla nesouvisí s tím, že je královna.

Možná, že právě díky ní se stala královnou, ale rozhodně má té síly víc než ostatní.

Měl jsem na mysli, jestli její osobní vnitřní síla může mít souvislost s jejím původem a postavením. Na bedrech mnohých přece spočívá často osud celé společnosti. Ale asi opravdu těžko říct, co je důsledek čeho... No právě. Ale přece jen si pořád myslím, že když někdo získá určité postavení, nezíská tyto vlastnosti, že je to právě naopak.

Které ze situací, do kterých se Hekabé dostává, nebo ze zvěstí, které k ní přicházejí, vám osobně připadají nejtragičtější?

Jednoznačně vražda vnučka, ta bezmoc, to zoufalství a zároveň pohrdání jeho vrahy. To je podle mě nejsilnější moment.

Hrála jste v melodramu Medea (a dokonce jste za tuto roli získala širší nominaci na Cenu Thálie), kde je text úzce svázaný s hudbou. Naše Trójaneky mají také melodramatické prvky, původní hudbu Pavla Trojana Jr. Hraní ve spojení s hudbou je poněkud specifické, někdo se cítí být hudbou omezen, někdo dobře veden – vám osobně vyhovuje?

Jak kdy, v Medei došlo k tomu, že se pan dirigent přizpůsobil do jisté míry mně, což bylo fajn. Já jsem totiž někdy trochu neřízená střela! →

JAKO MEDEA, 2002, FOTO J. ADAMEC

JAKO JOKASTA V OIDIPOVI, 1992, FOTO K. MEISTER

PAVEL ONDRUCH:

„Antiku a antické hry považuji za základ svého divadelního myšlení.“

Pavle, inklinuješ obecně k velkému divadlu, k velké činohře. Co tě na tomto způsobu divadla nejvíce zajímá?

Výrazné herecké gesto, básnické slovo a téma, které jde hluboko k našemu kolektivnímu nevědomí. Jsou mi obecně protivné tendence divadla všechno zcivilňovat, „zobyčejňovat“ a v divadle prezentovat televizní a kuchyňskou poetiku. Velká činohra nabízí to, co může nabídnout pouze a jen divadlo – specifický stylizovaný svět, který v sobě obsáhne v jednom celistvém znaku všechno, celý problém.

Vím, že máš rád patos v tom nejlepším slova smyslu. Přece jen je to ale křehká a náročná věc, není snadné, aby patos nevyšel jen „dutě“ a bez obsahu. Nebojíš se ho někdy?

Ať režírují jakoukoli hru, mám vždycky nějaké obavy vyplýva-

jící z žánru, ale to patří k věci. Zároveň je tento strach hybným motorem a výstražným signálem tvůrčího procesu. Dutého patosu se bojím, ale ne tak moc, jak bych asi měl – věřím v moc verše a dramatika, jehož médiem se spolu s hercem stávám. Tragédie počítající s velkým patetickým gestem mě, pokud je dobrá, strhává – například jako Trójanek – a v takovém okouzlení si člověk ani nedokáže představit, že by to mohlo minout srdce a duši mluvčího a de facto i diváka. Proto hlavní nebezpečí nevidím ani v křehkosti patosu jako spíš v technické náročnosti formy sochající obsah do sdělné scénické podoby.

Jaký máš vztah k antice, k antickým hrám? Už ses s ní jako režisér někdy setkal, nebo jsou Trójaneky v tomto směru první zkušeností?

Antiku a antické hry považuji za základ svého divadelního myšlení a hlavní stavební kámen mého uměleckého směřování. U antických her stejně jako u antické mytologie a literatury jsem začínal a skrze ně začal vnímat kulturu jako takovou. Pamatuji si dokonce, že jsem coby pubescent psal hry v hexametrech na antická témata... V praxi na jevišti jsem se doposud setkal především s moderními adaptacemi antických dramát. Samotné antické hry jsem si režíroval spíš do šuplíku – čekaje, kdy někdo ten šuplík se zájmem otevře. Stalo se tak, k mé velké radosti, právě zde v Pardubicích.

Trójaneky tě přitahovaly už jako studenta DAMU, nakonec se ti poštěstilo je inscenovat. Čím tě před lety tato hra zaujala a jak se vyvíjel tvůj vztah k ní?

Nejdřív mě uhranula ona mozaika ženských osudů. Bylo zřejmé, že v této hře jde více než o příběh samotný o expresi jako takovou. Sama emoce a její podoba zde vlastně nese příběh. Na Trójankách jsem tak zkoumal možné podoby exprese na divadle, jejíž tvar a možnosti mě vždycky zajímaly. Od jednotlivých osudů hrdinek – královen jsem přešel k nadšení z chůry a jeho klíčové roli v této tragédii. K tomu se přidružilo okouzlení nad jazykem a strukturou, čistotou a krystalicitou. V současné době jsem dozrál k naprostému obdivu geniální kombinace ryzí krásy a hluboké tragiky.

Zásadní téma Trójanek je tedy pro tebe jaké? Popřípadě je pro tebe důležitější téma hry, nebo forma, kterou inscenátorovi nabízí? Téma hry a forma jsou naprosto neoddelitelné a v souvislosti s Trójankami mi tím víc dochází, jak je toto rozdělení umělé. Sama forma je zde tématem a naopak. Verbální projev a struktura hry je vlastně princip očištění od všeho zlého – forma je způsob, jak se vyrovnat s obsahem – verš je způsob, jak se vyrovnat s utřením. Téma vyrovnání se s tragickým, řekněme nespravedlivým osudem, který přichází bez našeho přičinění, bez viny a my jsme nuceni se k takovému slepému osudu postavit, je právě to zásadní, co vedle tématu války a násilí Trójanek přináší. Sledujeme proces přijetí osudu, ať je jakýkoli, a toto „přijetí“ nás snad až rituálně přivádí ke katarzi a snad i ke zdokonalení.

Pracovali jsme spolu například na inscenaci Markéty Lazarové – Markéta, dcera Lazara či Sulamit Julia Zeyera. Dají se tyto texty a inscenace, postavené z velké části na básnickém slově, které (zjednodušeně řečeno) vytváří obraz a emoci, srovnat s Trójankami? Neboť pro naši inscenaci jsme vybrali právě překlad Jaroslava Krále, který je z dostupných překladů nejbádnivější a je předpokladem pro velké divadlo.

V konečném důsledku se ve všech případech jedná o jakousi činoherní operu, neboť muzický text všech těchto básníků měl velké hudebně-zvukové kvality, které už samy o sobě definovaly režijní koncepci. Básnické slovo se stalo hlavním prostředkem k popsání skutečnosti a scénování emoce.

Další oblast, která tě na divadle zajímá, by se dala nazvat jednoduše: žena ve své úplnosti, a nejen její postavení ve společnosti. Je to tvoje celoživotní záliba vnikat do tajů ženství? To není ani tak záliba jako spíš nezbytnost, puzení. A ani ne vnikání do tajů jako spíš zkoumání, popisování skutečností, které se zdají být taji.

Režiroval jsi v poslední době na několika nejen oblastních scénách. Co všechno jsi od absolování DAMU „stihnul“ a která práce tě nejvíce těšila?

Těšilo mě to všude a pokaždé samozřejmě trochu jinak. Nejsem schopen a ani nechci vyvyšovat nějakou svou práci nad jinou. Za vše, co jsem absolvoval – ať už v Praze (Čapková Bílá nemoc pro Divadlo Rity Jasinské a vlastní dramatizace románu Emily Brontëové Na Větrné hůrce v Divadle Na Prádle), v Městském divadle v Mostě (Tenor na roztrhání Kena Ludwiga a Bavič Joea Penhalla), v Divadle Antonína Dvořáka v Příbrami (Misery podle Stephena Kinga) či v Těšínském divadle Český Těšín (Náhodná smrt anarchisty Daria Fo) – jsem vděčný a kupodivu k mé radosti jsem ke každému divadlu, v němž jsem pracoval, jistým způsobem přirostl a nedám na něj dopustit.

Měl jsi v těchto oblastních divadlech vliv na výběr textů, které budeš režirovat?

Většinou ano, pokud tedy zrovna nešlo o záskok.

Přistupuješ jinak k práci na tebou vybraných titulech, tobě blízkých, a titulech, které ti byly zadány?

Spíše ne. Tituly, které mi byly zadány, ještě dřív, než začnu zkoušet, nějak přirozeně, sám od sebe přijmu za své a začínám je pak režirovat se stejným nadšením, jako když režiruji svou vysněnou věc. Myslím, že to je otázka režijní duševní hygieny – nemohu přece trávit čas něčím, čemu nejsem schopen věnovat veškerý svůj zájem. Je pravda, že u některých titulů cesta k jejich „přijetí“ byla trnitější, ale co třeba chybělo hře, nechybělo hercům. Nakonec se důležitější než titul vždy ukáže soubor, se kterým ho mám připravovat.

Budeš dále hostovat po celé republice – co tě všechno čeká? A jaký je tvůj umělecký cíl do budoucna?

Doma se teď cítím v Divadle Na Prádle v Praze, kde jsem připravil již dvě inscenace a budu připravovat další. Užívám si tam tvůrčí volnosti a splněných divadelních přání – jako je Větrná hůrka nebo Kříž u potoka. Vedle toho mě čekají divadla a města, která sice už znám, ale tím víc se na ně těším, protože v každém onom městě jsem si již vytvořil svůj prostor, část domova. Můj cíl v každém z nich je zrežirovat inscenaci, která bude maximální možnou měrou vycházet z potenciálu souboru a atmosféry města. Čím dál víc se odkláním od režijního egoismu a snažím se v každém místě nasát to, co je mu vlastní, a z této perspektivy vybrat a zrežirovat hru divadlu přímo na tělo. Ale i když miluji tyhle štace a dobrodružství hostování, celou svou bytostí už od školy tihnu ke stálému angažmá. Nesmírně mě totiž zajímá a naplňuje, mimo jiné, práce s hercem v delším časovém horizontu a vůbec koncepční práce se souborem jako tvůrčí skupinou.

Pavle a paní Bittlová, děkuji vám za rozhovor a ZLÓMTE VAZ!

BLANKA BOHDANOVÁ

SE VRACÍ DO PARDUBICKÉHO DIVADLA

Volání sirén 7. prosince na Malé scéně ve dvoře

Návraty na místo činu nebo Zpátky na začátek, tak by se daly nazvat pořady **Volání sirén**, které se od minulé sezóny konají na Malé scéně ve dvoře. V říjnu jsme se potkali s Annou Ferencovou, Růženou Merunkovou a Jindřichem Bonaventurou, s herci, kteří zahajovali hereckou kariéru ve Východočeském divadle. Další velkou hereckou osobností, která herecky debutovala v našem divadle, je **BLANKA BOHDANOVÁ**. A nebyly to ledajaké začátky;

podívejme se na výčet hlavních rolí, ve kterých zářila – Desdemona v Othellovi, Máša ve Třech ses-trách, Manon Lescaut, Roxana v Cyranovi, Anna Karenina. Co víc si herečka může přát? Ve svém prvním angažmá se paní Bohdanová okamžitě stala miláčkem publika. Ještě i dnes si ji pamětníci vybavují, nejčastěji je pro ně spojena s rolí Manon. A zůstala jí dodnes, titul Manon Lescaut se od roku 1954 na repertoáru pardubického divadla už neobjevil.

Herečka rozměru Blanky Bohdanové obvykle nezůstává na oblasti (snad se nerouhám, když tak mluvím o Východočeském divadle), a proto byl pochopitelný její odchod do Prahy do Divadla E. F. Buriana na šest sezón a pak na dlouhou dobu do Národního divadla. První příležitosti před filmovou kamerou dostala Blanka Bohdanová až po svém příchodu do Prahy koncem 50. let. Jejím prvním filmem byl Občan Brych (1958), poté hrála v dramatech Romeo, Julie a tma (1959), Obžalovaný (1964), Dita Saxová (1967). Významnou roli dostala v televizním filmu Odcházeti s podzimem (1965), což byla adaptace povídky Fráni Šrámka oceněná na televizním festivalu v Monte Carlu. Zajímavou úlohu dostala také v později trezorovém filmu Čest a sláva (1968). Filmové role Blanky Bohdanové 50. a 60. let mají společný prvek v psychologické složitosti a emoční rozervanosti.

V roce 1969 Blanka Bohdanová absolvovala studijní pobyt ve Velké Británii, což byl jeden z důvodů výrazného omezení její filmářské činnosti v době normalizace, kdy se před kamerou objevila maximálně jednou za dva roky, navíc v níjak výrazných rolích, mimo jiné se mihla v seriálu Třicet případů majora Zemana. V průběhu doby se Blanka Bohdanová přehrála do rolí zralých až stárnoucích žen a v 80. letech přišly nové příležitosti, již ovšem zdaleka ne tak zásadní jako v letech šedesátých. Hrála v komediích Křtiny (1981), Když rozvod, tak rozvod (1982) nebo v seriálech My všichni školou povinní (1984) a Třetí patro (1985).

B. BOHDANOVÁ JAKO MANON S. K. URBÁNKEM V ROLI RYTÍŘE DES GRIEX V MANON LESCAUT, 1954

Přestože tyto její role zatrpklých a psychicky mírně labilních žen na sebe nestrhávají sympatie diváka, ten věří jejímu civilnímu projevu a pro jednání jejích postav má pochopení. Výraznější roli hraběnky dostala ve filmu *Poklad hraběte Chamaré* (1984). Méně známá, neprávem však opomíjená je její role jedné ze tří sester v psychologické televizní hře *Ryba ve čtyřech* (1987). Na tuto její práci si já

osobně velmi dobře pamatuji, později jsem tento titul režírovala ve Východočeském divadle a musím říct, že jsem při tom na její herectví myslela a záměrně se nesnažila ho kopírovat.

S paní Blankou Bohdanovou si budu povídat nejen o její herecké dráze, ale i výtvarném umění, kterému se léta věnuje. A neopomeneme ani literární tvorbu; paní

Bohdanová vydala knihu *Josífek z otcovy literární pozůstalosti* a dvě knihy vzpomínek a rekapitulací jak osobního, tak společenského poznání od předválečného období až do současnosti – *Život jako v pavučince* a *Život jako takový*.

Myslím, že nás ve středu 7. prosince čeká vskutku zajímavý večer!

JaU

Výstava nezapomenutelné pardubické Manon

BLANKA BOHDANOVÁ je nejen herečkou s velkým H, ale také vynikající výtvarnicí, která své obrazy vystavuje po celém světě. Nerada však pořádá výstavy mimo galerie, na naši nabídku ale nakonec kývla s příjmemným dovětkem: „**S výstavou souhlasím jen proto, že se jedná o moje milované pardubické divadlo.**“ Vernisáž se ve foyer uskuteční v sobotu 10. prosince od 18.30 hodin před premiérou antické tragédie *Trójanů*.

Blanku Bohdanovou jistě nemůžeme dlouze představovat, jen si připomeňme, že svou hvězdnou kariéru zahájila právě na prknech Východočeského divadla, kde byla v letech 1951 – 1957 ve svém prvním angažmá.

Blanka Bohdanová se narodila 4. března 1930 v Plzni, odkud v sedmnácti letech odešla na brněnskou JAMU. Po hereckých začátcích v Pardubicích byla členkou Městských divadel pražských a Divadla E. F. Buriana, od roku 1966 se na dlouhých 44 let stala posilou uměleckého souboru Národního divadla. Divadlu se věnuje dodnes – hraje ve dvou hrách v Činoherním klubu a v Divadle Viola s partnery Stanislavem Zindulkou a Josefem Somrem. Svůj herecký um mnohokrát zúročila i před kamerou.

V roce 1996 dostala Cenu Františka Filipovského za dabing ve filmu *Řidič slečny Daisy*, o rok později pak obdržela tutéž cenu za celoživotní mistrovství v dabingu. V roce 2001 získala Cenu Thálie za roli Fonsie v představení *Džin* (Divadlo Viola).

Od poloviny 70. let se věnuje olejomalbě a grafice, je členkou Unie výtvarných umělců. Samostatně vystavuje v Praze i po celé republice, zúčastnila se ale i zahraničních výstav ve Španělsku, Řecku, Holandsku, Polsku, Německu, Itálii, Brazílii a Japonsku.

STMÍVÁNÍ, 2007
OLEJ NA PLÁTNĚ
80 X 100 CM

Blanka Bohdanová o své malbě říká: „**Svět mohl být jiný, než v jakém žijeme. Nemusel být třeba tak barevný, chudší na vůně i tvary. Máme velké štěstí a navíc dar vlastní fantazie. Přesto někdy tvary porušuji s vědomím relativity, ale světlo, které je přítomno, je přiznanou nadějí.**“

RaS

SOUTĚŽNÍ ČÁST GRAND FESTIVALU SMÍCHU BRZY V PRODEJI

Již 12. prosince zahájíme prodej vstupenek na soutěžní komedie XII. ročníku GRAND Festivalu smíchu, který se uskuteční od 27. února do 5. března 2012. V současné době se však program ještě kompletuje, podepisují se smlouvy, konkretizují se technické podmínky, domlouvají se časy začátků jednotlivých představení a místa hraní... Až tento závěrečný, organizačně velmi náročný proces skončí a program bude dokončený, což by mělo být počátkem prosince, okamžitě ho uveřejníme v obchodním oddělení a na internetových stránkách divadla www.vcd.cz. Doprovodný program festivalu bude definitivně znám na začátku roku 2012.

Některé tituly, které se „utkají“ o cenu Komedie roku 2011, jsou již jasné, proto jsem požádal dramaturgyni festivalu JANU UHEROVOU, zda by prozradila víc...

Jano, je polovina listopadu, sice tě čeká ještě několik výjezdů za komediemi, které by se mohly zařadit mezi sedm nejlepších, ale v nejužším výběru už máš některé komedie dané. Řekneš nám, které to jsou?

Už jich mám všech sedm. Vlastně by se dalo říct, že mám celý soutěžní program hotový. Takže kdyby mě teď cestou z práce přelil trolejbus, je nějaký základ... Ne, dělám si legraci, snad se festivalu dožiju.

Nestraš, na umění vůbec nevypadáš, ale raději se vyhýbej těm trolejbusům! Vraťme se ale zpět k soutěžním komediím, jak je to s jejich výběrem?

Vždy to je tak, že si poskládám představení, která jsem viděla, podle jistých kritérií do žebříčku a prvních sedm, pokud je možno je přivést, můžu nasa-dit. Ten žebříček se samozřejmě mění, když vidím nějakou další, zajímavější a zábavnější komedii, než jsou ty předešlé, přeskládá se mi to jinak. Je to delší proces, trvá několik měsíců. Vyberu si nějaký ideální program, ale třeba některé divadelní domy mají prostorové nároky, které nemůžeme splnit. Anebo v představení hraje host, který v daných termínech nemá volno. Takže program musím dlouho konzultovat s mnohými produkcemi a někdy přistoupit na jejich podmínky. Ale abych byla konkrétnější, prozradím alespoň tři tituly a jenom doufám, že nám do toho vzájemně nic nepřijde. Divadlo v Dlouhé z Prahy navštěvuje náš festival opakovaně, jejich

Maškaráda či Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách byly velmi úspěšné tituly. Tentokrát přivezou **Naše furianti**, českou klasiku v novém provedení. Klicperovo divadlo z Hradce Králové představí dramatizaci kultovního filmu Zdeňka Podskalského **Světáci**. A na závěr prozradím úplného nováčka našeho festivalu, Strašnické divadlo, které se do soutěže zapojí s komedií **Testosteron**.

Jaké další komedie by do konce listopadu, kdy je uzávěrka výběru soutěžních komedií, mohly zamíchat kartami?

Těším se do Národního divadla moravskoslezského v Ostravě na moderní situační komedii Něco na ní je. Znáám ten text a zajímá mě, jak si s ním poradí jejich skvělý herecký soubor. V libereckém Divadle F. X. Šaldy mě čeká letos už druhý Penzion pro svobodné pány. Jeden jsme viděli ve Slováckém divadle v Uherském Hradišti a naše divadlo připravuje svoji vlastní verzi na konec sezóny. Bude zajímavé srovnávat. I s Černou komedií, kterou hrajeme také u nás, se roztrhl pytel, v jednom měsíci hned dvě její premiéry – v Moravském divadle Olomouc a Městském divadle Zlín. A samozřejmě ještě pár dalších inscenací.

Jsou roky, kdy se urodí mnoho vynikajících komedií, a naopak roky, kdy je pro komedie nepříznivé klima. Jaký byl letošní rok?

Myslím si, že komedie mají příznivé klima každý rok. Jenom se ne vždy povedou. A přitom všichni si vždy přejeme, aby tomu bylo naopak. Žádné divadlo přece nezkouší hrát, ať komedii či tragédii, s tím, že to nebude dobré a úspěšné. Ale jsou lepší a horší soubory, to není tajemství. A i dobrá hra v některých divadlech zapadne. Ten samý titul se v nějakém divadle povede a v jiném ne. Jeden režisér si s tím poradí skvostně, pro jiného je to titul nad jeho síly. Takže když vidím nabídku komedií na dva tři měsíce dopředu, něco se z toho dá odhadnout. Ale pak jsou taky velká překvapení, a ta mám obzvlášť ráda – když někam jedu, kde nic nečekám, zvlášť když je titul v nějakém „lomeném“ žánru, a nakonec je to skvělá zábava nebo

velký zážitek. A takových milých setkání s tajemstvím a zázrakem divadla se mi letos událo několik. Takže ano, byl to dobrý rok!

Kolik komedií jste během letošního roku viděla?

Obvykle je to kolem třiceti komedií. Letos toho bylo o něco víc a něco mám ještě před sebou, určitě se dostanu nad padesátku.

Je nějaká komedie, která tě zaujala, ale už teď víš, že ji diváci v Pardubicích neuvidí, protože je třeba natolik technicky náročná, že je nepřenositelná?

Letos to naštěstí není nijak fatální. Ale jsou dvě tři inscenace, které se hrají v menším či jinak koncipovaném prostoru, než je naše Městské divadlo. V těchto případech se snažím inscenátory upozornit, aby hráli více na forbině, soustředili se na intenzitu mluveného slova. Zdánlivě jsou to detaily, ale je škoda, když dobrá komedie zapadne už jenom tím, že se hraje za portálem a diváci neslyší herce.

Festival opět předznamená prolog. Můžeš už uveřejnit některé „předskokany“ festivalu?

Zatím nemůžu slíbit nic jednoznačně. Jednám s několika divadly i nezávislými produkcemi a doufám, že ke konci listopadu budou podepsány smlouvy. Ale v tuto chvíli není nic definitivní. Snad jenom ochutnávka – snažím se domluvit s Divadlem Radka Brzobohatého a přivést jejich Tančírnu, energií a skvělými nápady nabitou inscenaci, kde se nepromluví ani slovo a přitom chytne každého diváka od prvního okamžiku. V Divadle Na Fidlovačce mě velmi zaujal herecký koncert Elišky Balzerové, Ivy Pazderkové a Marie Doležalové v inscenaci Tři holky jako květ. Jednám s Divadlem Kalich, hned o dvou komediích... Určitě je na co se těšit.

Nabídka zní velmi slibně, takže na přelomu února a března na shledanou v hledišti nejen Městského divadla, ale i Malé scény ve dvoře, KD Hronovická a Divadla 29.

RaŠ

NAŠI FURIANTI, FOTO M. ŠPELDA

SVĚTÁCI, FOTO V. KRONBAUER

DIVADLO PŘIVÍTALO JUBILEJNÍHO

100 000.
DIVÁKA ROKU

Jubilejní stotisíc divák navštívuje pardubické divadlo pravidelně v listopadu. V letošním roce se tomu stalo ve středu 16. listopadu při představení Tajemný hrad v Karpatech. Je zajímavé, že v loňském roce to bylo také 16. listopadu, takže jsme docela napjatí a zvídaví, jak dopadne celkové sčítání diváků za rok 2011, zda letos do hlediště přilákáme více či méně návštěvníků než v roce 2010.

Jubilejního diváka před představením vyhlásil ředitel divadla Petr Dohnal a primátorka města MUDr. Štěpánka Fraňková. Stotisícím návštěvníkem divadla se stala nic netušící Lenka Půhová z Osic u Hradce Králové, která seděla na II. balkóně ve třetí řadě na sedadle č. 44. Perličkou je, že loňský jubilejní divák seděl pouze o dvě sedadla vedle! Ředitel divadla

paní Půhovou pozval na jeviště, kde jí s květinou poblahopřál a předal dárkový balíček s poukázkami na roční předplatné pro dvě osoby, s knihami a DVD o historii pardubického divadla, dále s CD z našich muzikálů a náramkovými hodinkami od firmy Lejhanec.

„Vstupenky na Tajemný hrad v Karpatech mi zakoupil bratr, ale na moji žádost. Dříve jsme s manželem permanentky do divadla měli a jezdili sem pravidelně, ale z časových důvodů jsme si je vloni neobnovili. Za nové předplatné jsem moc ráda, protože mi častější návštěvy divadla už trochu chyběly, navíc se mi v pardubickém divadle vždy líbilo,“ svěřila se paní Půhová a se smíchem dodala: **„Sice jsem ze sousedního Královéhradeckého kraje, ale**

na pardubické divadlo nedám dopustit.“

Opět se tedy dokázalo, že kupovat si (nejen) v listopadu vstupenky na II. balkón se vyplácí, protože v posledních pěti letech stotisíc divák seděl vždy na II. balkóně!

Při příležitosti návštěvy jubilejního diváka roku byla vyhlášena i **tipovací soutěž**, která probíhala na internetových stránkách divadla www.vcd.cz. Soutěžící tipovali, kdy stotisíc divák divadlo navštíví a ve které řadě bude sedět. S tipem „16. listopad – II. balkón – 5. řada“ byl pravdě nejbližší anonymní tipující, který na sebe nezanechal žádný kontakt pouze emailovou adresou. Výherce bude osloven a od divadla rovněž obdrží předplatné pro dvě osoby.

RaS

FOTO J. SEJKORA

SILVESTROVSKÉ

BLÁZNIVÉ NŮŽKY S VYHLÁŠENÍM INSCENACE ROKU 2011

FOTO M. KLÍMA

Oslavy příchodu nového roku můžete opět zahájit ve společnosti našich herců. V sobotu 31. prosince od 18.00 hodin vás v Městském divadle jistě dobře naladí silvestrovské představení interaktivní vražedné komedie **BLÁZNIVÉ NŮŽKY** s Petrou Janečkovou, Dagmar Novotnou, Petrem Dohnalem, Alexandrem Postlerem, Josefem Vránou a Ladislavem Špinerem, který za ztvárnění role kadeřníka Tonyho získal Cenu za nejlepší mužský herecký výkon VIII. ročníku GRAND Festivalu smíchu. A když už jsme u těch ocenění, připomeňme, že Bláznivé nůžky na tomtéž ročníku festivalu obdržely i titul Komedie roku 2007, inscenace je také divácky nejoblíbenější hrou VČD roku 2008 a nositelkou Ceny poroty přehlídky České divadlo 2008! Úspěch představení podtrhuje i počet odehraných repríz – ta silvestrovská bude již devěta-
devadesátá, tak vysoká reprízovost se u oblastního divadla často nevidá!

Každé představení Bláznivých nůžek je originál, neboť děj komedie ovlivňují sami diváci, poslední

vedení roku však slibuje ještě řadu překvapení navíc – jedná se přece o výjimečnou noc a Silvestr (respektive ředitel divadla) tentokrát povolí téměř vše!

Než se však po Bláznivých nůžkách rozejdeme pokračovat v silvestrovských oslavách, ředitel divadla Petr Dohnal vyhlásí **výsledky tradiční divácké ankety o Inscenaci roku**. Pokud se ankety chcete zúčastnit, anketní formuláře naleznete ve foyer nebo na našich webových stránkách www.vcd.cz. Anketní lístky jsou slosovatelné, výherce získá předplatné dle vlastního výběru.

Zároveň vybírejte i nejoblíbenější herečku a herce roku 2011, kteří budou slavnostně vyhlášeni v sobotu 28. ledna na společném plese Východočeského divadla, Statutárního města Pardubice a pardubické Komorní filharmonie, který se pravděpodobně poprvé v historii uskuteční v prostorách Městského divadla.

ČAHTICKÁ PANÍ, FOTO A. MALÝ

SE NÁM STAL OSUDNÝM

K rozhovoru s JANEM HYHLÍKEM a jeho ženou HELENOU MALEHOVOU, kterou u nás budete moci vidat v antické tragédii Trójanjky, jsme se sešli jak jinak než v Kolíně – pro oba příznačně. V Kolíně se totiž v mládí sešli v jednom hereckém angažmá a dodnes jsou tomuto městu věrní jako svému bydlíšti.

Před Kolínem jste poznali i nějaká jiná angažmá?

JAN: Z pražské DAMU jsem šel do Hradce Králové, kde jsem byl 5 let, poté jsem přišel sem do Kolína.

HELENA: Já jsem byla po studiu JAMU na mateřské dovolené a pak v Horáckém divadle v Jihlavě. V té době ředitel kolínského divadla Lhota připravoval Jedenácté přikázání a potřeboval mladou herečku, tedy to byla moje první inscenace zde. Shodou okolností, když pak Honza přišel do pardubického divadla, také se zkoušelo Jedenácté přikázání. I takové jsou někdy náhody!

Zmínila jste mateřskou dovolenou...

HELENA: Ano, brzy jsem se vdala za filmaře, Syřana Nabila Maleha. Absolvoval filmovou režii na FAMU v roce 1963. O rok později se nám narodila dcera. Ale manželství nakonec nevyšlo. Dcera Samiha je dnes úspěšnou scénografkou, její dcera Anička Forstová také studuje scénografii.

Vztah ke scénografii Samiha nabyla zde v kolínském divadle? Předpokládám, že jako každé herecké dítě chodila do divadla často...

JAN: Měla výrazné výtvarné vlohy, doporučili jsme jí, aby se přihlásila na žižkovskou Střední uměleckoprůmyslovou školu. Pak studovala scénografii na vysoké škole.

Jak dlouho jste byli v kolínském angažmá společně?

JAN: 12 let.

Vy jste potom odešel do Pardubic?

JAN: Ne, odešel jsem do Večerního Brna, pak do Pardubic poprvé, následně do Prahy a nakonec jsem se do Pardubic vrátil.

Jaký byl důvod vašeho odchodu do Brna?

JAN: Bylo to kvůli změně ředitele, který byl naprostý neodborník...

V knize Česká divadla se o kolínském divadle píše, že za ředitelského období pana Vyroubala odešla řada herců a zůstal rozložený soubor...

HELENA: To odpovídá.

JAN: Ano, tohle je opravdu jeho „zásluha“. Ke své ženě jsem byl tenkrát, bohužel, trochu sobecký, neboť ona si odchod dovolit nemohla a vydržela zde až do rozpuštění divadla v roce 1992.

No a co potom...?

HELENA: Tenkrát jsem měla nemocnou maminku, syna na studiích... A v tomto věku je šikovných hereček v různých divadlech spousta. Jako mladá se spíš někam dostanete než ve zralém věku.

JAN: Žena tenkrát nemohla dlouho vůbec ani vkročit do divadla v Kolíně. Vždyť si to vemte po těch rolích – třeba Čapkova Matka, Vojnarka, Williamsova Tetovaná růže...

HELENA: Ale říkám si to takhle: zahrála jsem si na druhou stranu tolik rolí, co jiná herečka třeba za celý život ne.

Potom jste šla učit na základní uměleckou školu, je to tak?

HELENA: Ano, a učím pořád. Na škole jsem učila ještě dříve, než divadlo zavřeli, takže jsem využila této možnosti i poté; „na chleba“ jsem si vydělat dovedla. Pak jsem otevřela ještě dramatický obor v Čáslavi. Práce s dětmi je fajn, i když divadlo to není. Byla jsem ráda, že jsem mohla hostovat v Pardubicích téměř před deseti lety u Františka Laurina v Její pastorkyni, a dnes opět v Euripidových Trójkách režiséra Pavla Ondrucha.

JAN: Nebyla to velká role, ale konečně se mohla opět objevit na jevišti.

HELENA: Š několika kolínskými kolegy jsme ještě několik let jezdili s malým výchovným představením o básnících po školách celé republiky. Nebylo to klasické divadlo, ale také se při tom člověk hodně naučil. Teď připravuji příležitostně večery poezie. Už od školy se jí věnuji, což platí pro více herců z našeho ročníku, jako jsou Alfréd Strejček nebo Ladislav Županič.

V Kolíně byl v angažmá režisér Michael Tarant, kterého dobře znají i pardubičtí diváci, že ano?

JAN: Ano, byl tu asi pět let, hned po škole ve svém prvním angažmá.

HELENA: Na Michala ráda vzpomínám – Tři sestry byly skvělé, XIV. Hrabě Gurney... Vždy jsem s ním ráda pracovala, má neobyčejně divadelní citění.

A potom jste se, pane Hyhlíku, s ním opět setkal v Pardubicích...

JAN: Já už jsem v Pardubicích byl, Michal tu nejprve hostoval, a protože jsem aspiroval na funkci ředitele, s tehdy odcházející ředitelkou Květou Houdlovou jsme se shodli, že určitě Michael Tarant by měl přijít do angažmá. Jsou na něj rozporuplné názory, má mnoho příznivců i nepřiznivců, ale to jsou zase příznivci takového divadla, kterému já nerozumím...

V kolínském divadle byla jeho éra výrazná?

JAN: To jistě ano. A když k tomu připočtu hostující režiséry: třeba Jiřího Číslera, Jana Fischera, Václava Špidlu a mnohé další...

HELENA: Václav Špidla uměl vést herce i pedagogicky, což mi velmi pomohlo.

JAN: Také František Laurin byl pro oblast po této stránce velice přínosný. Domnívám se, že mladí herci, kteří nemají možnost se setkat s tímto typem režiséra, tápou. Nemohou přece hrát všechny role pořád jen za sebe, role je role. Tito bardi jsou pro mladého člověka velké plus, je to vklad. Ale pak jsou třeba mladí blázni, kteří dokáží „zblbnout“ člověka a dovést ho k výsledku, jako tenkrát Michael Tarant.

JEJÍ PASTORKYNĚ, FOTO V. MOHYLOVÁ

HELENA: Vzpomínám ráda i na jeho éru v Pardubicích, nejvíce na Romea a Julii, Romanka Chvalová dostala na pražské přehlídce za Julii i cenu, bylo to krásné představení. A k pardubickému divadlu mám ještě jeden vztah: setkala jsem se s ním ještě dříve, než Honza přišel do Kolína. Hráli jsme dramatizaci Zdeňka Bittla, zdejšího tehdejšího ředitele, Divé Bány a v Pardubicích ji hráli také a bohužel jim onemocněla herečka – potřebovali zázrak, tedy jsem tam několik představení odehrála, na což také ráda vzpomínám.

JAN: Pardubice byly jediné divadlo, do kterého jsem se přijel po škole zeptat, jestli by mě nevzali. A nevzali. Vzali mě do Hradce. Vzpomněl jsem si na to poprvé, když jsem se v Pardubicích stal ředitelem.

Do Pardubic jste se nakonec dostal odbočkou přes Večerní Brno, to jsou trochu kotrmelce, ne?

JAN: Jsou. Ale původně jsme měli šanci dostat se do Brna oba dva. Pro mě to byl hlavně únik, ale zaplat-pánbůh za něj i za další zkušenosti. Ovšem nejsem typ do satirického divadla. Tedy když se nepodařil přechod v Brně na jinou scénu, oslovil jsem ředitelku Květu Houdlovou a profesora Vostřého, který byl tehdy v Pardubicích režisérem a dramaturgem, a oni mě angažovali. Byla to také otázka osobní, abych byl blíže domovu.

Kdy jste se zde potom stal ředitelem?

JAN: Když šla paní Houdlová do důchodu. Už dříve to vypadalo, že budu ředitelem v Kolíně, ale kladl jsem si nějaké podmínky a místo toho, aby je se mnou prodiskutovali, dosadili pana Vyroubala.

Takže takhle ještě to bylo?!

JAN: Ano, až takhle. Květa Houdlová si pak jen přála, abych nenastoupil hned od začátku sezóny, protože jsme jeli s divadlem na slavný festival do Ostravy s Přeletem nad hnízdem kukačky, vynikajícím představením Michaela Taranta, se kterým tam naše divadlo suverénně vyhrálo. Byla hlavně zásluha Květy Houdlové, že byl tento titul v té době vůbec prosazen. A můžu vám říct, že větší potlesk a větší úspěch jsem nezažil. Diváci aplaudovali ve stoje asi dvacet minut. Jako ředitel jsem pak přizval režiséra Juraje Deáka, který tu kromě Michaela Taranta měl také významnou éru, do hereckého souboru přišli například Jirka Kalužný, Petr Dohnal...

Je pardubické divadlo již tradičně divadlem bez uměleckého šéfa?

JAN: Ano. Bránil jsem se tomu zuby nehty. Protože to už bych byl radši uměleckým šéfem než ředitelem. Ale i z ekonomických důvodů u jednosouborového divadla je výhodnější, když člen uměleckého kolektivu je v čele a je ředitelem i uměleckým šéfem zároveň, tedy uměleckou vůdčí osobností. A jestliže má ředitel dobrého ekonomického náměstka, pak to funguje. Navíc nynější ředitel Východočeského divadla Petr Dohnal je dobrý manager, to já bych takhle neuměl. Pro mě je důležitá umělecká tvář divadla, tu ekonomickou tolik neumím.

Jak dlouho jste byl ředitelem v Divadle pod Palmovkou?

JAN: Rok a půl. Tam jsem uměleckého šéfa měl, Ottu Ševčíka. Bojovali jsme o diváka. Jediné štěstí bylo, že jsme nemuseli bojovat o budovu, protože byla v majetku města, takže se neplatil nájem. Magistrát jsme přesvědčili o zachování divadla.

To měl někdo nápad i na uzavření tohoto?

JAN: Ano. To klidně můžu říct, že jsme Divadlo pod Palmovkou zachránili před uzavřením. Když zavřeli Divadlo E. F. Buriana, angažoval jsem odtamtud Petra Kracika – a zjistil jsem, že by to byl velmi ambiciózní nástupce. Dohodli jsme se tedy s magistrátem, že já toho nechám a převezme to on. A já měl možnost jít zpátky do Pardubic jako herec.

Ještě se vraťme k vám, paní Malehová – snažila jste se výrazně po Kolíně o jiné angažmá?

HELENA: Abych pravdu řekla, tak vehementně ne. S paděátkou na krku žádat o angažmá není legrace.

Na které role tady v Kolíně nejraději vzpomínáte?

JAN: Hned ta vstupní stála za to – pro Kolín zvlášť: František Kmoch, s živou kapelou na scéně. Na kutnohorském Vlašském dvoře jsem hrál Dačického z Heslova, Porthose v muzikálu Mušketýři po třiceti letech... Na velkém jevišti toho bylo hodně – Zahradníkův pes, Farma pod jilmu, muzikál Enšpígl, Zpívající Benátky, Výnosné místo, Figaro ve Figarově svatbě...

NAHÁ Š HOUSLÍK, FOTO L. FORMÁNEK

HELENA: Moje první hauptka v Kolíně byla ve Vějíři lady Windermereové, ráda vzpomínám na Kopeckého úpravu Komedie o slavném umučené a vzkříšení Ježíše Krista, kde jsem hrála Pannu Marii. Ve Strakonickém dudákově mám za sebou Dorotku i Rosavu, Vojnarku, ve Třech sestrách Mášu, hraběnkou ve Figarově svatbě, kněžnou v Lucerně, Fidloučáčku... Ale pro mě byl v začátcích důležitý především režisér Václav Špidla, kterého z Národního divadla pozval k hostování tehdejší skvělý ředitel Karel Lhota. Dělal jsem s ním Rosalindu v Shakespearově Jak se vám líbí, Ruy Blase, Laurencii ve Fuenteovejuna nebo Hanku v Morálce paní Dulské. To bylo krásné představení, ale bohužel jsme je hráli pouze čtyřikrát, protože premiéra byla v červnu 1968, pak přišli Rusové a Darja Hajska, která hrála paní Dulskou, prohlásila: „Od této chvíle nehraju v žádné ruské, ani polské, endérácké nebo bulharské hře!“ Tak se to stáhlo z repertoáru.

Paní Malehová, také vaše filmografie obsahuje několik zajímavých „kousků“...

HELENA: Úplně první zkušenost byla s režisérem Helgem při filmu Bez svatozáře. Točila jsem s velkými mistry – se Štěpánkem, Záhorským, Krejčou, Růžkem, Höger mi hrál tatínka... Pak bylo Volání rodu a Osada havranů, Stíhání a podezřelí, pak s Dušanem Kleinem Město nic neví.

JEJÍ PASTORKYNĚ

A ještě seriál Hostinec „U koťátek“, který točil Evžen Sokolovský. Teď nejčerstvěji jsem účinkovala v jednom filmu pro italskou televizi, loni jsem měla miniseriálku umírající ženy Karla Marxe v německém filmu. **JAN:** Já jsem s filmografií na štiru a tak raději odjíždím na večerní představení do Pardubic.

Aha. A vidíte, ještě jsem se vás nestihl zeptat na nějaké osobnější věci...

JAN: Osobní věci ví o mně žena... Teď mě můžete pomlouvat do aleluja.

Tak jaký je ten váš muž doma?

HELENA: Doma ho musím poslouchat, i když on zase vždycky říká, že musí poslouchat on mě...

JAN (od dveří): Tak tuhle pasáž chci pak autorizovat!

Tak tedy jaký je váš muž, když už odešel?

HELENA: Neposlouchám ho úplně stoprocentně... Ale jinak je výborný, umí všechno, vaří, a když na to přijde i domácí práce udělá.

A je víc akurátní než já. Rád chodí všude předčasně, já naopak doháním na poslední chvíli. To ještě tady v divadle mi vyčítával, proč nejsem v šatně půl hodiny před zkouškou. Pak jsme se domluvili a chodili jsme každý jindy – a když jsem přišla do divadla, už jsem měla od něj uvařené kafe.

ZdJ

JOSEF VRÁNA ZÍSKAL FESTIVALOVOU CENU

NA MISKÁCH VAH,
MORAVSKÉ DIVADLO OLOMOUC,
FOTO J. DOLEŽEL

12. listopadu skončil v Českém Těšíně XI. ročník Festivalu divadel Moravy a Slezska, kterého se s Moravským divadlem Olomouc účastnil i JOSEF VRÁNA. Pepa v Olomouci hraje mimo jiné v inscenaci Na miskách vah, hostování mu po úspěšném uvedení tytéž hry v Pardubicích nabídl režisér Michael Tarant, jenž ho stejně jako u nás obsadil do role Majora Steva Arnolda. Pepův herecký výkon natolik zaujal studentskou porotu festivalu, že mu udělila Cenu studentské poroty. Gratulujeme!

RaS

STEP JE NIKDY NEKONČÍCÍ DŘINA, ŘÍKÁ CHOREOGRAF A TANEČNÍK VÁCLAV MUŠKA

Zvláštní rytmické zvuky se v posledních měsících rozléhají po divadle – někdy na jevišti, jindy na zkušebně ve dvoře. Několik našich kolegů, herců a tanečníků, už delší dobu studuje techniku stepu, aby se připravili na technicky náročné tancování a stepování v muzikálu Zpívání v dešti, který chystáme na jaro příštího roku. Diváci určitě znají stejnojmenný americký film a pamatují si, že v něm bylo několik skvělých stepařských čísel v podání Gena Kellyho a Donalda O'Connora. Když jsem se chtěla poučit o tom, co to je step, našla jsem si na serveru Wikipedie, že step (z angličtiny) je druh tance, který tančí sóloví tanečníci převážně pouze nohama, zbytek těla jen vyvažuje a provádění tance se neúčastní. Chodidla nohou vyklepávají patami a špičkami rychlý hudební rytmus. K tomuto účelu se nosí speciální obuv opatřená železnými plíšky... Hned jsem si vzpomněla, že hercům jsme už před časem takové speciální boty zakoupili, protože bez toho ťukání kovovými špičkami se prostě trénovat nedá!

Režisér inscenace Petr Novotný v našem divadle obvykle spolupracuje s choreografem Vlastou Cermem, náročnost a jedinečnost stepařských čísel, které uvidíme v muzikálu Zpívání v dešti, si však vyžádala přítomnost profesionálního stepaře. O pomoc jsme proto požádali VÁCLAVA MUŠKU, tanečníka a pedagoga, odborníka na slovo vzatého. Pan Muška je zakládajícím členem a spoluautorem ProjectWINGS, vytvořil stepařská čísla do muzikálů Někdo to rád horké, Zpívání v dešti a Anděl s ďáblem v těle v Hudebním divadle Karlín. Účinkoval v mnoha divadlech, například v Národním divadle, Bez Zábradlí, Pyramida, Kalich a ABC, ale i v dalších nezávislých muzikálech.

Byla jsem se podívat, jak naši herci s Vaškem tančí, a on mě uchvátil tím, jak se vznáší, lehounce jak pírkó, těsně nad zemí a vlastně to celé vůbec nevypadá komplikovaně. A přitom je to příšerně těžké. Vašek se skvěle vyjadřuje tělem, na slovo je však skoupý. Přesto jsem ho požádala, aby mi odpověděl na pár otázek.

Vašku, jak dlouho stepujete?

Dvacet let.

Jak jste se k tomu dostal, co vás přimělo zajímat se o step?

Dostal jsem se na lekci k tanečnickovi Pileckému. Zkoušel jsem step a nějak mi to nešlo, tak jsem se do toho kousnul a bylo to.

Kdybyste se měl oznámkovat od jedné do deseti, tak jak dobrý jste stepař? Ale nebuďte skromný, buďte upřímný.

Tak pět.

Kolik je v republice lepších stepařů?

Lepších je hodně. Akorát nemají šanci se tím živit.

A vy se stepem živíte?

Já jo.

Četla jsem, že jste spolu s Pavlem Strouhalem a Janem Burzou stepoval s nejlepším stepařem na světě...

Ano. Byl to Jason Samuels Smith a stavěl nám nové představení.

Jaké to bylo stát vedle takové taneční legendy?

On je úplně jinde než my tady. V úplně jiné třídě.

Stepuje od pěti let a učil se od těch nejlepších „strejců“. Když se ho ptali, kdo jsou nejlepší stepaři na světě, tak řekl, že ti už jsou všichni mrtví. Ale na druhou stranu také říkal, že zná lepší stepaře, než je on sám. Při tom, co umí, je velmi skromný.

Výborný stepař musí mít dobrou techniku. Pak hraje větší roli praxe, nebo fyzická kondice?

Jedno i druhé, je to o technice, ale i o fyzice. A hlavně to nikdy nekončí. Pořád se učíte, celý život.

A je to také o rychlosti?

Ne, spíše o tom, co člověk umí s nohama, jaké rytmické vzory používá.

Proč to pro nás neznalé vypadá tak komplikovaně?

Ale ono to vůbec není komplikované. Jenom to chce nějakou přípravu. Ustavičnou! To je jako s bicími. Taky si za ně nesednete a nezačnete hned hrát. Musíte to mydlit pořád dokola. To chce cvik. A ty rytmy a polyrytmy můžete studovat do konce života.

Takže se to musí pořád pilovat?

Samozřejmě. To je jako s hudebním nástrojem, když na něj nehrájete, tak vás to dožene.

Je výhodou, když má člověk hudební sluch?

To taky. Důležitá je koordinace těla – aby pravá noha věděla, co dělá levá. A uvolněnost nohou, to je asi nejdůležitější. A taky velmi záleží na přenášení váhy.

Nejjednodušší kroky jsou například step, tap, stamp, pick-up, heel, z těch jsou složeny složitější jako rag time, crawling, the wizard of Oz. Kolik kroků vůbec existuje?

Nepočítané. Jsou to stovky kroků.

U nás je velmi populární irský step, jaký reprezentuje například projekt Lords of Dance. Šel byste se na ně podívat do divadla?

Nešel. Mně se tento styl stepu moc nelíbí. Slyšel jsem, že celou tu show Lords of Dance dělají na playback, to je přece strašná ostuda. Viděl jsem to samozřejmě na DVD. Ale nebavilo mě to. A pak tam jako hosté tančili takoví obyčejní Amíci, tančili úplně normálně a ti byli mnohem lepší.

A v čem tedy spočívá ten obrovský věhlas, ta divácká popularita? Je to kvalitou, nebo i tím, že tanečníků je na jevišti mnoho a jsou skvěle sešraní a synchronní?

To není o kvalitě, to je o tom, jak to dokáží do lidí „namasírovat“.

Celá ta show, světla...

Ano. Ta první verze, ještě s Michaellem Flatleym, který s tím začínal, ta vůbec nebyla špatná.

Jaké máte mety? Kam se ještě chcete dostat?

Já nemám žádné mety. Já jsem v mém věku rád, když mě poslouchají nohy.

Co byl váš největší taneční zážitek?

Tehdy jsem to nevěděl, až teď vím, že to bylo před lety, když jsme začínali. V Karlíně jsme tančili s Vlachovcemi (ORCHESTR KARLA VLACHA – POZN. REDAKCE) s živou muzikou. A pak jsme jezdili rok po republice s Ondřejem Havelkou. To mě bavilo moc.

Proč to pro vás bylo tak zásadní?

Já mám moc rád tu starou hudbu, swing, jazz.

Stepoval jste někdy v zahraničí?

S ProjectWINGS jsme byli měsíc v Edinburghu na festivalu. Ohlasy byly dobré, akorát jsme nezachytili ten první boom. Měli jsme možnost dělat něco v Londýně, ale každý jsme vázán v nějakém divadle, projektu. Byli jsme i na dvou festivalech v Polsku, vyhráli jsme nějakou tu cenu...

V muzikálu Zpívání v dešti v Hudebním divadle v Karlíně jste tancoval. V pardubickém „Zpívání“ budete stavět choreografii stepu. Necháte se inspirovat karlínskou inscenací?

No, něco použiju, ale stavím jinou choreografii. Snažím se dělat ji vašim hercům přímo na tělo.

S. J. BURSOU, FOTO: P. ŠKVRNE

Prozradte mi, jací jsou stepaři?

Začínají. Člověk by si mohl přát, aby dostal hotové stepaře, ale to se mi zatím nikdy nepodařilo. Když jsme zpívání v dešti dělali v Karlíně, tak Martin Dejdar a Lumír Olšovský (HEREC A REŽISÉR, KTERÝ BUDE V TÉTO SEZÓNĚ REŽIROVAT KOMEDII S CIZÍ DÁMOU V CIZÍM POKOJI – POZN. REDAKCE) měli aspoň hrubé základy, ale rozhodně to taky nebyli stepaři.

Vedete i kurzy stepu. Máte nějakou školu?

Nemám žádnou školu, to chce nějakou pravidelnost a tu já nemůžu zaručit. Učil jsem asi šest let v Hudebním divadle v Karlíně a taky na DAMU.

Kdo byl pro vás největší taneční oříšek?

Dělal jsem jednu choreografii s Náhlavským a Mladým. To bylo takové kouzlo, že kdyby to člověk chtěl takhle nazkoušet, tak to nedokáže. Oni dělali pohyby proti sobě, jakoby se doháněli, byla to docela sranda. Mělo to být komické číslo a to taky bylo!

Máte nějaké vzory ve stepu?

Měl jsem. Ti všichni jsou už ale bohužel mrtví.

Zažil jste je tančit živě?

Ne, viděl jsem je jen ve filmu. Nicholas Brothers používali prvky, které mám rád, různé skluzy, akrobacii a ještě k tomu tancovali. Někdy koukáte na step pět minut a jdete od toho, dál vás to nebaví. A u nich se na to dalo dívat pořád. Měli v muzikálu třeba dvě čísla a úplně ho rozsvítili.

Máte nějaké taneční přání?

Aby mě přestala bolet kolena. Step je velmi namáhavý, někdy se přirovnává k práci v dolehu.

Díky za rozhovor.

Přeji zdravé klouby,
pevné kosti
a hodně trpělivosti s našimi herci.

JaU

Nezapomeňte si obnovit PŘEDPLATNÉ na rok 2012

Od počátku listopadu prodáváme abonentní vstupenky na rok 2012, které opět přináší jisté výhody a slevy. Jedná se o KLASICKÉ ABONMÁ (skupiny A, B, C, E, F a H) a SENIORSKÉ PŘEDPLATNÉ (skupiny T, U a X).

Místa současným předplatitelům rezervujeme již pouze do pátku 9. prosince!!! Pokud jste si ještě své abonmá neobnovili, neváhejte a navštivte obchodní oddělení, abyste o svá místa nepřišli. Od pondělí 12. prosince budou uvolněná místa v hledišti prodávána novým zájemcům o předplatné.

Po loňských kladných ohlasech diváků na možnost zakoupení permanentky buď na všechna představení Východočeského divadla včetně titulů uváděných na Malé scéně ve dvoře, nebo pouze na představení v Městském divadle, toto dělení zachováme i v roce 2012.

Výměnný kupón bude v roce 2012 obsahovat opět pouze kompletní klasická abonentka za plnou cenu. Tento kupón je jakýmsi bonusem k předplatnému, využít jej můžete např. na zářijový Francouzský dostihový den do lóže VČD, na představení VČD konané na Malé scéně ve dvoře či na zvláštní akce vyhlášené divadlem. Dále můžete kupón použít při nákupu jedné vstupenky, kdy výměnou za kupón získáte druhou zdarma. Kupóny jsou přenosné a jsou vyměňovány za vstupenky na představení vždy pouze do vyčerpání kapacity sálu.

Více informací o předplatném získáte v obchodním oddělení VČD, na tel. č. 466 616 432, v katalogu předplatného nebo na stránkách www.vcd.cz.

RaS

2012

PŘEDPLATNÉ >>> ROK 2012 >>> A, B, C, E, F, H, T, U, X

KATALOG PŘEDPLATNÉHO

DRUHÁ TEMATICKÁ SEZÓNA VČD:

PARDUBICE, CO ZNAMENAJÍ SVĚT

INSPIRACE POD VÁNOČNÍ STROMEK

Vánoce jsou za dveřmi a většina z nás přemýšlí, čím letos překvapí své nejbližší pod stromečkem. Pokud vám chybí nápady, nabízíme pro inspiraci pár originálních tipů na dárky, které jistě potěší celou vaši rodinu. Navíc jsme od 1. prosince připravili i výrazné předvánoční slevy!

Vaše děti jistě potěší **stolní hra Premiéra**, která je provede zákulisím divadla, **CD písniček z pohádky Princezna se zlatou hvězdou na čele**, **puzzle** s motivem Východočeského divadla nebo skládací **papírová maketa** pardubického divadla.

V předprodeji či v divadelním obchůdku ve foyer samozřejmě naleznete i řadu dárků pro dospělé – **publikace a DVD** o historii divadla a osobnostech, které jím prošly, **ročenky GRAND Festivalu smíchu**, stříbrné a bronzové **pamětní medaile**, cenově výhodné **abonmá na rok 2012**, **kupónové předplatné** s možností volného výběru termínu i titulu, **kalendář** na rok 2012 mapující minulou divadelní sezónu, **muzikálová CD** (kalendář a CD můžete zakoupit i v Music Shopu Petr v Pasáži sv. Jána) a **dárkové poukázky** na cokoli ze sortimentu VČD.

Přijďte si k nám vybrat...

RaS

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO

U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE

TELEFON: 466 616 411

FAX: 466 657 224

WWW.VCD.CZ

WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK

TELEFON: 466 616 432

PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00

PÁTEK 10:00 - 15:30

E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ

WWW.TICKETPORTAL.CZ

VEČERNÍ POKLADNA

TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ

JAROSLAVA KREJČOVÁ

ČTVRTEK 15:00 - 17:00

TELEFON: 466 616 423

602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB

PONDĚLÍ - ČTVRTEK 11:00 - 23:00

PÁTEK 11:00 - 24:00

SOBOTA 16:00 - 24:00

NEDĚLE 16:00 - 23:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM

UL. KARLA IV., PARDUBICE

2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA

PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

ELEKTRÁRNÝ
OPATOVICE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ PROSINEC 2011 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: P. TENOROVÁ A M. MEJZLÍK, ZVONÍK MATKY BOŽÍ, FOTO L. FORMÁNEK